

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi június hó 11. napján megtartott nyilvános ülés és a július hó 3. napján, július hó 16. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és nyilvánosan kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 12.B.122/2011/92. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a börtönbüntetés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti;
- a szabadságvesztés végrehajtását - a közügyektől eltiltás alkalmazásának mellőzése mellett - 4 (négy) év próbaidőre felfüggeszti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság 2012. április 23. napján nem tartott tárgyalást, míg május 21.napján tárgyalást tartott.

I n d o k o l á s

A Szekszárdi Törvényszék 12.B.122/2011/92. számú, 2013. február 22. napján kelt ítéletével a vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt 2 év 8 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésből a vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és részben kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást követően a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A vádlott védője a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárást követően elsősorban jogos védelem címén a vádlott felmentését indítványozta, másodsorban a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését, illetve a cselekmény minősítésének megváltoztatását és a büntetés lényeges enyhítését kérte.

A vádlott javára bejelentett védelmi fellebbezést a másodfokú bíróság a büntetés enyhítése tekintetében tartotta megalapozottnak.

A védelmi jogorvoslati kérelmek alapján eljárva az ítélőtábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban a másodfokú bíróság a sértett sérüléseiről készült orvosszakértői véleményre tekintettel szükségesnek találta a védelem által indítványozott tanúk meghallgatását.

A másodfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés b) pontjára - az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja.

Az ítélet második oldalának második bekezdésében írt, a Tolna Megyei Rendőrkapitányság előtt 42/2012.bü. szám alatt a vádlottal szemben súlyos fenyegetéssel elkövetett zsarolás büntette miatt indult eljárást a Dombóvári Városi Ügyészség megszüntette.

A másodfokú bíróság mellőzi az ítélet negyedik oldalának első bekezdéséből az utolsó mondatot, mely szerint: „A vádlott ekkor közvetlenül a sértett feje mellett állt és jobb lábát hátralendítve nagy erővel a hanyatt, kissé féloldalasan fekvő sértett fejét megrúgta.”

A fenti kiegészítéssel és pontosítással az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentes, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A Pécsi Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.140/2013/14.szám

A másodfokú bíróságnak alapvetően abban kellett állást foglalnia, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárást követően lehetséges-e az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi felülbírálata. Mind az ügyész, mind pedig a védelem egyetértett ugyanis abban, hogy a másodfokú eljárás során lefolytatott bizonyítási eljárás **tanú1** és **tanú2** tanúk kihallgatását követően a bizonyítékok olyan átfogó átértékelésére és összevetésére van szükség, mely a másodfokú eljárás kereteit meghaladja. Ezen túlmenően mind a vád, mind a védelem további szembesítések lefolytatását, illetve további tanúk kihallgatását is szükségesnek találta.

A másodfokú bíróság a hatályon kívül helyezésre irányuló indítvánnyal nem értett egyet. Az elsőfokú bíróság ítélete alapvetően megalapozott volt, a másodfokú eljárásban a bizonyítás elrendelésére kizárólag az a körülmény adott okot, hogy az orvosszakértő véleményében egyetlen, a sértett tarkóját ért erőbehatásról beszélt, míg az ítéleti tényállásban az elsőfokú bíróság két - egy a fej földnek csapódásával kapcsolatos sérülést, illetve egy rúgástól származó - erőbehatást állapított meg.

A másodfokú bíróság által kihallgatott **tanú2** és **tanú1** vallomása nem tisztázta, hogy a sértett fejsérülését pontosan mi okozta, de megerősítették az ítéleti tényállás azon megállapítását, hogy a sértett a vádbeli helyen és időben szóváltásba keveredett a vádlottal és a vádlott magatartása következtében került a földre.

A másodfokú tárgyaláson tett észrevételeiben és vallomásában e tényeket - korábbi tagadásával szemben - már a vádlott is elismerte. Vallomásában a vádlott elmondta, hogy a sértettet a fején kézzel „meglökte”, amitől az elesett. **Tanú2** és **tanú1** tanúk vallomása, valamint vádlottészrevételei alapján helytálló volt az elsőfokú bíróságnak a vallomásokat értékelő tevékenysége, okkal nem fogadta el **tanú3**, **tanú4** és **tanú5** tanúk vallomását, akik mind a nyomozás során, mind pedig a bírósági szakban azt állították, hogy a vádlott csupán azt követően találkozott a sértettel, amikor az már megsérült, a vádlott és a sértett között semmiféle tetlegesség nem volt. E három tanú tehát a vádlottnak, valamint **tanú1** és **tanú2** tanúknak a vallomása tükrében hamis vallomást tett a nyomozás és az elsőfokú eljárás során.

Nem fogadta el ugyanakkor a másodfokú bíróság **tanú2** és **tanú1** tanúvallomását abban a körben, hogy a vádlott a feléje támadó mozdulatokkal közelítő sértettet csupán meglökte. E körben a sértett az eljárás során, annak kezdeti szakaszában úgy nyilatkozott, hogy őt a vádlott bántalmazta, megütötte. Ezt a vallomását

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.140/2013/14.szám

megerősítette a Dombóvári Rendőrkapitányságra tett bejelentése, mely szerint őt a

.....i strandon, az építkezésen a cégtulajdonos megtámadta és megütötte.

Ugyanakkor nem látta a másodfokú bíróság megállapíthatónak azt, hogy a vádlott a sértettet a földre kerülése után fejbe is rúgta. E körben alapvetően az orvosszakértői véleményt tekintette a másodfokú bíróság irányadónak. A szakértő a bírósági tárgyaláson tett nyilatkozatában határozottan állította, hogy a sértett tarkóját egyetlen tompa erőbehatás érte, ez lehetett akár rúgás, akár a fej földnek csapódása. Kétségtelen, hogy a sértett és az élettársa is beszámoltak arról, hogy a vádlott a **sértett** földre kerülését követően tovább bántalmazta őt, és állítottak többek között fejet ért rúgást, sőt rúgásokat is. E körben mind a sértett, mind pedig élettársának vallomása ellentmondásos. Az orvosszakértői vélemény alapján alapvetően aggályos, hogy a sértett - miután a feje a földnek csapódott - emlékezhett-e a további történésekre. Az orvosszakértői vélemény szerinti, a sérülést okozó egyetlen erőbehatás alapvetően megkérdőjelezi a sértett ütest követő elesése utáni további bántalmazását. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az ítéleti tényállásból mellőzte azt a megállapítást, hogy a vádlott a sértettet a földre kerülése után jobb lábbal nagy erővel fejbe rúgta.

Ezen túlmenően a rendőrségi bejelentés pillanatában a sértettet még senki nem próbálta befolyásolni abban, hogy milyen jellegű vallomást tegyen, egyáltalán elmondja-e, hogy őt a vádlott bántalmazta.

Egyebekben az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta, hogy miért a sértett és az ő vallomását alátámasztó **tanú6** vallomását fogadta el a tényállás megállapításának alapjául. A logikai hibától mentes mérlegeléssel megállapított tényállást így a másodfokú bíróság a pontosításokat követően irányadónak tekintette a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a helyesen rögzített tényállásból alappal következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és cselekményét is az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

A védő indítványa elsősorban a vádlott felmentésére irányult, mégpedig büntethetőséget kizáró ok, jogos védelem címén. A védelmi érvelést nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott akkor bántalmazta és ütötte arcon a sértettet, amikor a sértett kissé oldalra fordult és már fel akarta venni a szemüvegét. A korábban már kifejtettek miatt a másodfokú bíróság nem látta megalapozottnak azt a védelmi

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.140/2013/14.szám

indítványt, hogy a tényállást a sértett támadó magatartásával ki kell egészíteni. **Tanú2 és tanú1** tanúk vallomása alapján sem látta megállapíthatónak a másodfokú bíróság azt, hogy miután a sértett azt mondta a vádlottnak „gyere játsszuk le, ha valami nem oké”, ezt követően felemelte volna a kezét és elindult volna a vádlott irányába. Kétségtelen, hogy a két tanú és a vádlott is ilyen tartalmú vallomást tett a másodfokú eljárásban, azonban a jogos védelmi helyzetet megalapozó tényállás-módosítást a másodfokú bíróság nem látta elfogadhatónak. Az irányadó tényállás szerint a vádlott bántalmazásának időpontjában a sértett semmiféle támadó magatartást nem tanúsított, nem tett olyan mozdulatot, amelyből a vádlott alapos okkal az őt ért támadásra vagy annak közvetlen veszélyére következtethetett. A vádlottal szemben követelőzve fellépő és őt verekedésre felhívó, indulatos és szeszeseitől némileg befolyásolt állapotban levő sértett maga sem gondolhatta komolyan, hogy az építkezés területén a kollégái, ismerősei körében a vádlottal szemben valóban erőszakot alkalmazhat. Az irányadó tényállás egyetlen eleme sem tartalmaz tehát arra utalást, hogy a sértett a verekedésre történő szóbeli kihíváson túl bármilyen jellegű valós fizikai támadást intézett, vagy kívánt intézni a vádlott ellen. Ennek hiányában a Btk.22.§ f) pontjában írt jogos védelmi helyzet megállapítására sincs lehetőség.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság hiányosan tárta fel, és azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte.

A másodfokú bíróság egyetértett a vád és a védelem azon érvelésével, hogy a közvetett életveszély a vádlott terhére megállapított bűncselekmény esetében súlyosító körülményként nem értékelhető.

Nem osztotta ugyanakkor a védelemnek azt az álláspontját, hogy a vádlott terhére súlyosító körülményként nem értékelhető az ellene indult két különböző büntetőeljárás. Az 56/2002. számú Büntető kollégiumi vélemény szerint ezek a büntetőeljárások a büntetés kiszabása során súlyosító körülményként értékelhetők. Miután a vádlott elleni büntetőeljárások tárgya az elbírált büntetőügytől eltér, és ezeknek az eljárásoknak a megindítása is jóval korábban történt, ezért ezen büntetőeljárások alatti elkövetés csupán kis mértékben értékelhető a vádlott terhére. Ezzel szemben további enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a jelentős időmúlást, hiszen a bűncselekmény elkövetésétől az ügy elbírálásáig több mint három év telt el. A vádlott beismerő vallomását a másodfokú bíróság kisebb mértékben értékelte enyhítő körülményként. Ez a beismerés nem volt teljes körű, részben ellentétes volt a megállapított tényállással, csupán az események kisebb részére terjedt ki. Kétségtelen, hogy ebből a beismerő vallomásból a vádlott megbánására is következtetést lehet vonni,

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.140/2013/14.szám

ezt a vádlott maga is többször kifejezte az eljárás során, így ez a javára enyhítő

körülményként értékelendő. További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a vádlott pozitív életvezetését, a köz javára végzett munkáját és adakozását. További és rendkívül jelentős enyhítő körülménynek tekintette a másodfokú bíróság a sértetti közrehatást. A sértett indulatosan, szeszes ital fogyasztása után, durva hangnemben kérte számon a vádlottat egy olyan tartozásért, melyért a polgári jog szabályai szerint a vádlottat nem terheli felelősség. E szóváltás során a sértett verekedésre is felhívta a vádlottat. E körülmények a vádlott büntetőjogi felelősségét nem negligálják, de cselekményének konkrét társadalomra veszélyességét jelentős mértékben csökkentik. A sértett provokáló magatartása meghatározó szerepet játszott a bűncselekmény elkövetésében, ezért ezt nagy nyomatékkaal értékelte a másodfokú bíróság a vádlott javára.

A rendkívül nagyszámú és jelentős súlyú enyhítő körülmény nem csupán a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés enyhítését, de a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztését is indokoltta tették. Ezért a másodfokú bíróság a vádlottal szemben - egyébként törvényesen - kiszabott szabadságvesztés tartamát a büntetési tételkeret alsó határára enyhítette, és annak végrehajtását a Btk.89.§ (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint próbaidőre felfüggesztette.

A fentiek szerint a fellebbviteli bíróság a törvényszék ítéletét a büntetés kiszabása tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

P é c s, 2013. július 16. napján

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 12.B.122/2011/92.számú ítélete a Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Bf.I.140/2013/14. számú ítéletében írt változtatásokkal 2013. július 16. napján jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.

a tanács elnöke